

Життя Марії: Втеча до Єгипту

Чергові роздуми над життям Марії присвячені втечі Святої Родини до Єгипту, де вони провели "місяці непримітної праці та мовчазного терпіння, з сумом за покинутою домівкою".

03.12.2010

Щойно покинули мудреці
Віфлеєм, коли ангел Господній
з'явився вві сні Йосифові й каже:
"Устань, візьми дитячко і його
матір, і втікай в Єгипет, і

перебудь там, поки я тобі не скажу, бо Ірод розшукуватиме дитя, щоб його вбити.” (Мт 2, 13).

У мить радість Діви Марії від візиту тих людей, які впізнали у Її Сині Месію, змінилася стражданням і мукою. Добре відома була жорстокість старого царя Палестини, який постійно боявся, що хтось захопить його трон. Як вказують різні історичні джерела, він убив кількох власних дітей та інших людей, які могли б затьмарити його. Небезпека була велика, але у Бога був план порятунку, здійсненню якого не могли перешкодити ані амбіції, ані люті тирана. Проте, Господь не реалізує свій план, здійснюючи його через приголомшливі чуда, а залучає до співпраці свої вірні творіння. Отже, мудреці, *попереджені вві сні до Ірода не завертати, пустились іншою дорогою у край свій (Мт 2, 12).*

Йосиф повівся з крайньою покорою. Отримавши божественне послання, *вставши Йосиф, узяв уночі дитятко та його матір і пішов у Єгипет* (Мт 2, 14). Розпочалося перше з переслідувань, які протягом всієї історії християнства Ісус Христос мав зазнати на землі – переслідувань Його самого або членів його Містичного Тіла.

До Єгипту вели два основних шляхи. Більш зручний, але й більш людний, спускався узбережжям Середземного моря і проходив через місто Газу. Інший, яким користалися не так часто, перш ніж перетнути пустелю Ідумеї і привести до Синаю, проходив через Хеврон і Беер-Шеву. У будь-якому випадку, йшлося про довгу подорож у кількасот кілометрів, яка мала тривати від десяти до чотирнадцяти днів.

Перед початком переходу через пустелю вони повинні були закупити харчів у Хевроні або в Беер-Шеві (місті, розташованому у 60 км від Віфлеєма). Цілком ймовірно, що в цій частині подорожі вони приєдналися до невеликого каравану, оскільки було б майже неможливо зробити це самим: задушлива спека, відсутність води, небезпека нападу грабіжників перетворювали таку подорож на небажану. Історик Плутарх розповідає, що римські солдати, які у 155 році до н.е. здійснили такий перехід для завоювання Єгипту, більше боялися жахів пустелі, ніж небезпек війни, на яку вони йшли.

Традиційно вважається, і це логічно, що Марія з дитиною на руках, їхала верхи на осляті, якого Йосиф провадив за повіддя. Але фантазія апокрифічних творів

спричинилися до того, що розквітло багато легенд про цей епізод: пальми, які простирали свої крони, щоб дати затінок втікачам, дикі тварини, що приручаються, розбійники, які стають людьми, фонтани, які раптово з'являються, щоб втамувати спрагу... Народні перекази відобразилися у картинах і поетичних творах, похвальною метою яких було підкреслити турботу Божественного Провидіння. Проте, це була справжня втеча, в якій фізичні страждання супроводжувалися страхом будь-якої миті бути схопленими солдатами Ірода. Лише діставшись Ріноколури на кордоні між Палестиною та Єгиптом, вони змогли почуватися спокійніше.

В цей час в маленькому містечку Віфлеємі Ірод винищував усіх дітей у віці до двох років,

вирвавши їх з рук їхніх матерів. Тоді справдилось – відзначає св. Матей - те, що сказав був пророк Єремія: “В Рамі чути голос, плач і тяжке ридання: то Рахиль плаче за дітьми своїми й не хоче, щоб її втішити, бо їх немає.”(Мт 2 18). Це місце з Писання, дійсно, важко сприйняти, і воно нерідко ставало для багатьох каменем спотикання: як Бог може дозволити страждання невинних, а особливо дітей? Відповідь на це питання в Божій любові до людей: навіть тоді, коли люди прагнуть чинити зло, Бог не ставиться до них, як до маріонеток, і не забирає їхню свободу; водночас Його Мудрість і Провидіння знає, як будь-яке зло перетворити на добро. Бог пише рівно навіть по накреслених людьми кривих лініях. Ця таємниця остаточно розкривається лише в світлі Хресної жертви Христа. Відкуплення відбулося через

страждання Праведника, Агнця Непорочного, що побажав з'єднатися з людьми через свою жертву.

Перекази не одностайні щодо місця проживання Святого Сімейства в Єгипті: Мемфіс, Геліополіс, Леонтополіс ... ,тому що у широкій дельті Нілу процвітало багато єврейських громад. Вони приєдналися до однієї з них, як нові мігранти, а Йосиф знайшов там роботу, яка дозволяла родині жити гідно, хоча й небагато. За найбільш поширеною оцінкою, вони прожили у Єгипті принаймні один рік, поки ангел знову не явився Йосифові, оголосивши, що вони можуть повернутися до Палестини.

Це були місяці непримітної праці та мовчазного терпіння, з сумом за покинутою домівкою і, в той же

час, з радістю бачити Ісуса, який
ріс здоровим і сильним, подалі від
небезпеки, що чатувала на нього.
Хоча Свята Родина жила в
оточенні ідолопоклонників, що
поклонялися різним
твариноголовим богам, але Марія
знала, що Христос прийшов у світ
також заради цих поган, що до
них теж мало прийти Спасіння. І
Діва обіймала їх у своєму
материнському серці.

J.A. Loarte

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/zhittia-mariyi-vtecha-do-
iegiptu/](https://opusdei.org/uk-ua/article/zhittia-mariyi-vtecha-do-iegiptu/) (18.03.2026)